

R. A. TORREY

MIÉRT HASZNÁLTA ISTEN D. L. MOODY-T?

D. L. Moody 1837. február 5-én született Northfielben egy szegény családban, aki nemzedéke, sőt százada legnagyobbjává lett. Híres hadvezérek, államfők, tudósok és írók neve merült már feledésbe, de D. L. Moody munkássága még folytatódik, szabadító hatásai növekszenek, és áldást hoznak nemcsak Amerika államaira, de a föld minden népére. Igen, folytatódik az idők végezetéig. Igen, folytatódik az idők végezetéig.

Témám: „Miért használta Isten D. L. Moody-t”. Nem tudok még egy ilyen témát, amiről ennyire szívesen beszélnek. Mert nem arra törekszem, hogy Mr. Moody-t dicsőítsem, hanem Istent, aki kegyelme által oly hatalmasan használta őt, általa pedig Krisztust, aki áldozati halálával, feltámadásával megváltotta, továbbá a Szentlelket, aki lakozást vett benne és munkálkodott rajta keresztül, megadva neki azt az erőt, amit ő a világnak jelentett. Aztán: remélem, tisztázhatom, hogy Isten, aki Moodyt a maga korában használta, ugyanúgy kész arra, hogy titeket és engem, a magunk idejében használjon, ha mi a magunk részéről megtesszük azt, amit Moody tett, mert az tette Isten számára lehetővé, hogy túlaradó bőséggel használja őt.

Mindannak titka, hogy DL. Moody miért volt ily hatalmas módon használt ember, megtalálható a 62. Zsoltár 11. versében: „Egyszer szólt Isten, kétszer hallottam ugyanazt, hogy a hatalom Istené.” Boldog vagyok, hogy az Övé. Boldog vagyok, hogy a hatalom nem DL. Moody-é volt, boldog vagyok, hogy nem Charles Finney-é volt, boldog vagyok, hogy nem Luther Mártoné volt, boldog vagyok, hogy nem azoké a keresztyéneké volt, kiket Isten hatalmasan használt a történelem során. A hatalom Istené. Ha D.L. Moody-nak volt hatalma, és bizony nagy hatalma volt, azt Istentől kapta. De Isten nem szeszélyesen adja hatalmát. Igaz, hogy annak adja, akinek Ő akarja, de adni bizonyos feltételekkel akarja, és ezeket Igéjében világosan kijelentette.

Dr. Moody eleget tett e feltételeknek és Isten nemzedéke legcsodálatosabb prédikátorává tette őt. Igen, Úgy hiszem: nemzedéke legcsodálatosabb embere. De hát hogyan is bírhatta D.L. Moody Isten hatalmát, mely oly csodálatosan nyilvánult meg életében? E kérdést fontolgatva, úgy látom hét dolog volt Moody életében, melynek betudható, hogy Isten olyan nagy mértékben használta őt.

1. A teljesen átadott életű ember

Az első dolog, aminek betudhatjuk, hogy Isten miért használta D.L. Moody-t oly hatalmasan, az nem más, mint hogy ő *teljesen átadott életű* ember volt. A 120 kilós ember minden dekagrammja Istené volt; ami volt, és amivel bírt teljesen Istené volt. Nem azt mondom, hogy D.L. Moody tökéletes volt, nem volt tökéletes. Ha akarnám, bizonytal tudnék jellemének fogyatékoságairól beszélni. Most éppen nem tudnám megmondani, hogy mik ezek, de biztos vagyok benne, hogyha nagyon akarnám, eszembe jutna néhány. Soha életemben nem találkoztam még tökéletes emberrel, egyetlen eggyel sem. Ismerek tökéletes embereket abban az értelemben, ahogy a Biblia parancsolja a tökéletességet, hogy ti. legyenek teljesen Istenéi, adják át magukat teljesen Istennek, csak egyet akarjanak, amit Isten akar, de sohasem láttam még olyan embert, akiben ne lett volna hiba, akik mindenben kiállták volna a próbát. Nem, Mr. Moody nem volt hibátlan ember. Ha voltak jellemének fogyatékoságai, és voltak, én abban a helyzetben voltam, hogy tudhattam róluk, hiszen közeli kapcsolatban álltunk élete utolsó szakaszában, utolsó napjaiban pedig úgy megnyitotta szívét előttem, mint senki más előtt. Olyan dolgokat is elmondott, amit senki másnak nem. Ha volt jellemének fogyatékosága, azt mind megismerhettem. s bár felismertem hibáit, mégis tudom, hogy olyan ember volt, aki teljesen Istené volt.

Az első hónapban, amit Chicagóban töltöttem, olyan dolgokról beszélgettünk, amikről nagyon megoszlott a véleményünk. Mr. Moody nagyon kedvesen fordult hozzám és a saját álláspontját védve mondta:

„Torrey, ha Isten azt akarja tőlem, hogy ugorjak ki az ablakon, akkor én kiugrom.” S gondolom, megtette volna. Isten akármit kért is volna tőle, ő megtette volna. Teljesen, visszafordíthatatlanul, mindenestül és feltétlenül Istené volt.

Henry Varley, aki Dr. Moody egyik közeli barátja volt munkássága korai szakaszában, szeretne elmesélni, amit neki mondott egyszer: „Mindig nyilvánvalóvá lesz, hogy mit akar Isten azokkal, akik teljesen átadják magukat Neki.” Mr. Henry Varley-től hallottam, hogy egyszer Moody ezt mondta magának: „Nos, én azzá leszek.” s nem hiszem, hogy még nem nyilvánvaló, hogy mit akar Isten azokkal, akik teljesen Neki adják magukat. Azt hiszem, Dr. Moody esetében teljesen nyilvánvaló lett. Ha ti és én a magunk körében akarunk használtatni, ahogy Moody is használtatott a maga körében, akkor mindazt, amik vagyunk, és amit bírunk, Isten kezébe kell letennünk, hogy Ő használjon akarata szerint, küldjön, ahová akar, tegye velünk, amit akar, és tegyünk mi, a magunk részéről mindazt, amit tőlünk akar. Ezrek és tízezrek vesznek részt keresztény munkában, ritka adományokkal, nagy áldozatokat hozva, megmutatott bűneiktől megszabadulva, de mégis megtorpanva azelőtt, hogy teljesen átadják magukat Istennek, és ezért megtorpanva, mielőtt teljesen részesedtek volna az Ő hatalmában. De Moody nem torpant meg, és teljesen Istennek adta magát, és ha ti és én azt akarjuk, hogy Ő használjon minket, akkor nektek és nekem teljesen átadott életű embereknek kell lennünk.

2. Az imádkozó ember

A Moody életében megmutatókozó hatalmas erő második titka az volt, hogy Moody a legmélyebb és legteljesebb értelemben véve imádkozó ember volt.

Gyakran hallom ezt: „Igen, sok-sok mérföldet utaztam azért, hogy Moody-t lássam és halljam és valóban, csodálatos prédikátor volt.” Igen, bizonytalanságos csodálatos prédikátor volt, sőt a legcsodálatosabb prédikátor, akit valaha is hallottam, és nagy kiváltság volt Őt hallgatni, mert senki úgy nem prédikált, mint ő. De a vele való szoros barátságom alapján hadd tegyek bizonyosságot arról, hogy sokkalta nagyobb imádkozó volt, mint prédikátor.

Számtalanszor ütközött legyőzhetetlennek tűnő akadályokba, de mindig tudta, hogy miképpen kell túljutni és győzni minden nehézségen. Tudta, hogyan kell meghaladni mindazt, amit meg kellett haladnia. Tudta és lelke legmélyével hitte, hogy „Istennek semmi sem lehetetlen”, hogy az imádság mindazt megteheti, amit Isten megtehet.

Amikor valami új feladat előtt állt, gyakran ezt írta nekem: „Munkához látok itt és itt, ezen és ezen a napon. Kérlek gyűjtsd össze a diákokat azon a napon böjtire és imádságra.” Én pedig ezeket a sorokat felolvastam a diákoknak és ezt mondtam: „Mr. Moody arra kér minket, hogy böjtben és imádságban töltsünk egy napot, először is, hogy Isten megáldjon minket és munkánkat és hogy megáldja Őt és munkáját.”

Gyakorta késő éjszakáig a tanteremben maradtunk - éjjel egyig, kettőig, háromig, négyig vagy ötig Istenhez kiáltva, mert Mr. Moody arra kért minket, hogy tartsunk ki mindaddig, míg Isten áldását meg nem kapja. Milyen sokan átformálódtak azokon az imádságos éjszakákon és vittek véghez nagyszerű dolgokat sok országban a végig-imádkozott éjszakák következtében.

Egyszer Mr. Moody a házamhoz hajtott és azt mondta: „Torrey, gyere hajtsunk ki egy kicsit.” Egy kocsi ültünk és elhajtottunk, útközben pedig azokról a váratlan és komoly akadályokról beszélgettünk, melyek a Chicagói és Northfieldi munka elé tornyosultak, meg a többi, számára oly kedves munka elé, ahogy mentünk, hirtelen fekete viharfelhők gyűltek az égre, és zuhogni kezdett az eső. Moody egy csűrbe hajtott, hogy védelmet találjunk, ahol a kocsi aljára terítette a pokrócot és azt mondta: Torrey, imádkozzunk, és akkor legjobb erőm szerint imádkoztam, és ő is csatlakozott hozzám. Amikor elhallgattam, ő kezdett el imádkozni. Óh, bárcsak hallhattátok volna azt az imát. Sosem felejttem el - olyan egyszerű, bízó, határozott, közvetlen és hatalmas volt. Mikor elmúlt a vihar és visszahajtottunk a városba, az akadályok már lehullottak, az iskolák munkája és az egyéb

munkák, miket annyi veszély fenyegetett, folytatódtek és úgy, mint soha korábban. Visszaérve Moody ezt mondta nekem: „Torrey, meghagyjuk másoknak a beszédet és a bírálgatást, mi pedig ahhoz ragaszkodunk, amit Isten ránk bízott, Ő majd törődik a gondokkal és válaszol a bírálatokra.” Egyszer azt mondta nekem Chicagóban: „Most vettem észre meglepve, hogy 20 ezer dollár hiányzik az itteni iskolai és egyéb munkákhoz, imádkoznunk kell ezért a 20 ezer dollárért, és meg is fogjuk kapni imádság által.” Nem mondta, hogy ismerne is valakit, aki akár egy centet is fizetni tudna a 20 ezer dolláros hiányból, de Istenre figyelt és ezt mondta: „Szükségem van 20 ezer dollárra a munkámhoz, küldd el azt a pénzt úgy, hogy tudjam, az egyenesen Tőled jött.” És Isten meghallgatta az imádságot. A pénz úgy érkezett meg, hogy nyilvánvaló volt Isten közvetlen meghallgatásából jön. Igen, D.L. Moody olyan ember volt, aki az imádságot meghallgató Istenben hitt, és nem elméletileg, hanem nagyon is gyakorlatilag hitt Istenben. Olyan ember volt, aki átlépte az útjába kerülő akadályokat - imádság által. Amit elért, imádság által érte el, és mindenben teljesen és véglegesen Istentől függött.

3. Mély és gyakorlati Bibliaolvasó

Mr. Moody harmadik titka, vagy a harmadik ok, amiért Isten használta őt, abban állt, hogy Isten Igéjének mély és gyakorlati tanulmányozója volt. Manapság gyakran mondják róla, hogy tanulatlan ember volt. Én viszont állítom, hogy tanult és tanuló ember volt — lényege szerint volt tanuló ember. Nem lélektan, antropológiát tanult — talán azt sem tudta mit jelent ez a szó —, nem tanult biológiát, filozófiát, még teológiát sem — a szó szoros értelmében. De mégis tanuló volt, a Könyv elmélyedt és alapos tanulmányozója, azé a könyvé, mely méltóbb erre a világ összeg egybegyűjtött könyvénél. A Biblia tanulója volt. Élete minden napján — Jó okom van hinni – korán kelt, hogy a Bibliát tanulmányozhassa. Hajnali 4-kor szokott kelni, hogy Bibliát olvasson. Mintha azt mondaná: Ha belefogtam valaminek a tanulmányozásába, akkor a többiek előtt kell felkelnem”, és bezárkózik egy csendes szobába, hogy egyedül legyen Istenével és Bibliájával.

Sohasem felejttem el az első éjszakát, amit náluk töltöttem. Meghívott, hogy legyek felügyelője a Biblia Intézetnek és meg is kezdtem a munkámat, valahova egy keleti városba utaztam, hogy a nemzetközi keresztény munkások gyűlésén elnököljek. Azt írta nekem „ahogy véget ér a gyűlés, gyere Northfield-be”. Megtudta, hogy mikor érkezem és elém jött. Aznap este minden Mount Hermosi és Northfieldi tanulót összegyűjtött abba a házba, ahol velem találkozott, hogy a két iskola gondjait megbeszéljük. Már jól benne jártunk az éjszakában, mikor a két iskola vezetői és tanárai elmentek.

Mr. Moody és én még tovább beszélgettünk e problémákról. Egészen későn kerültem ágyba, de már hajnalban 5-kor halk kopogtatást hallottam, aztán Mr. Moody suttogását: „Torrey, fent vagy?” Hát ettől fenn lettem, általában nem kelek korán, de most azon a reggelen felkeltem. Azt mondta: „Szeretném, ha velem jönnél valahová.” Vele mentem. Aztán rájöttem, hogy ő már egy vagy két órája fent volt a Bibliát tanulmányozva.

Óh, beszélhetsz hatalomról! Ha azonban nem törödsz azzal a könyvvel, amit Isten adott neked, mint azt az egyetlen eszközt, ami által ő hatalmát gyakorolja és téged abban részesít, akkor nem a tiéd ez a hatalom. Olvashatod könyvek százait, részt vehetsz számtalan alkalmon, átímadkozhat az éjszakákat is a Szent Szellem hatalmáért! Amíg azonban a Könyvvel, a Bibliával nem állsz szoros és közeli kapcsolatban, nem a tiéd ez a hatalom. És ha tiéd is ez a hatalom, nem tudod megőrizni csak akkor, ha naponként, komolyan és mélyen tanulmányozod a Könyvet. Százból kilencvenkilenc keresztyén számára csak játék a Biblia tanulmányozása, és ezért százból kilencvenkilenc csak törpe, noha óriás lehetne keresztyén életvitelében és szolgálatában egyaránt. Moody jórészt alapos és gyakorlatias Biblia ismerete tudott akkora tömegeket megmozdítani. 1893 októberében a „Chicagói Napon” egyetlen chicagói színház sem mert kinyitni, mert úgy látták, hogy minden chicagói lakos a világiállításra fog elmenni, és valóban vagy négyszázezer ember ment el azon a napon. Chicagóban mindenki az utolsó napot várta akkor.

De Mr. Moody azt mondta nekem: „Torrey, menj be a központi Zenecsarnokba és hirdesd ki, hogy reggel kilenctől este hatig gyűléseket tartunk.” „Miért? —kérdeztem—Mr. Moody, senki sem jön el Chicago utolsó napján, még a színházak sem mernek kinyitni, mindenki a Jakson Parkba megy a kiállításra, onnan senki sem fog ide átjönni.”

Mr. Moody ezt válaszolta: „Tedd csak, amit mondtam.” És úgy tettem, kibéreltem a Központi Zenecsarnokot, hogy ott reggeltől estig találkozókat tarthassunk. De nehéz szívvel tettem, úgy gondoltam, nagyon kevesen leszünk majd. Én délben kerültem sorra. És mivel sok dolgom volt a kampány részleteivel, nem is mentem be a Zenecsarnokba délig. Úgy gondoltam elég egyszerű lesz majd bemennem. De amikor már közeljártam a csarnokhoz, teljesen megdöbbsentem, mert nemcsak a csarnok volt zsúfolt, de a folyosók, a lépcsőházak is, és nem volt szabadon hagyott ajtó. És ha nem sikerült volna az épület hátsó részén egy ablakon bejutnom, előadó nélkül maradt volna a hallgatóság. Bár ez nem lett volna nagy baj, hisz a tömeg nem engem hallani gyűlt egybe, Mr. Moody nevének varázsa vonzotta őket. És miért akarták Moodyt hallani? Mert tudták, hogy bár korának sokféle filozófiáját, eszméjét és ábrándját nem ismeri, azt az egy könyvet ismeri, amit ennek a világnak ismernie kell — a Bibliát.

Sosem felejttem Moody utolsó látogatását Chicagóban. A chicagói lelkészek Cincinatti-ba küldtek, hogy hívjam meg őt Chicagóba egy találkozóra. „Ha megszerzed az auditóriumot egy hétre, úgy hogy reggel 10-kor és délután 3-kor kezdődhessenek az alkalmak, elmegyek”, felelte.

Mr. Moody, tudod jól, milyen nyüzsgő város Chicago, és hogy lehetetlen a munkájukkal elfoglalt embereknek reggel tízkor meg délután háromkor otthagyni a munkát. Nem tarthatnád az összes előadást vasárnapokon?” „Nem — felelte — attól tartok, ha így tennék, megzavarnám a gyülekezetek normális életét.”

Visszamentem Chicagóba és kibéreltem az auditóriumot, abban az időben ebben az épületben volt a legtöbb ülőhely, mintegy hétezer embernek. Meghirdettem a hétköznapi előadásokat, amiket Mr. Moody beszélt, az általa megadott időpontokra. Azonnal tiltakozások özöne zúdult rám. Az egyik Marshall Field-től Chicago üzleti életének vezérétől jött. Mr. Field ezt írta: „Mi Chicago üzletemberei is szeretnénk hallani Mr. Moody-t, és ön tudja, hogy micsoda lehetetlenség délelőtt tízkor és délután háromkor odamennünk, tartsák este az előadásokat.” Sok-sok levelet kaptam hasonló tartalommal, ezért írtam Moody-nak, hogy legyenek este az előadások. Csak ennyit válaszolt: „Tedd csak, amit mondtam” — és úgy tettem, ez volt a feladatom. A hét első napján vagy félórával a kezdés előtt mentem az auditóriumba, de sok-sok aggódással és fenntartással, úgy gondoltam, hogy aligha fog megtelni az auditórium. Amikor odaértem, csodálkozva láttam, hogy a tömeg a Kongresszus úti bejárattól a Wabash útig és a Wabash úttól még egy utcányira északra át, föltartva a forgalmat is.

A hátsó ajtón mentem be és körben rengetegen kiáltoztak, hogy bejuthassanak. Amikor a kezdés előtt kinyitották az ajtókat húsz rendőrnek kellett kordont zárnia a tömeg föltartására, de a tömeg olyan nagy volt, hogy elsöpörte a rendőrök kordonját és vagy nyolcezer ember zsúfolódott az épületbe, mire az ajtókat be tudták zárni. Legalább ennyien rekedtek kívül. Nem hinném, hogy abban az időben bárki is ekkora tömeget tudott volna mozgósítani.

Miért? Mert bár Moody keveset tudott a tudományról, filozófiáról, irodalomról, ismerte azt az egy könyvet, amit ennek a világnak égető szükség ismernie, é a világ egybesereglik, ha olyanokat hallhat, akik ismerik a Bibliát, prédikálják a Bibliát —, és oly sokan sereglenek egybe, mint másra soha.

A világkiállítás ideje alatt sem tudott senki annyi embert megmozgatni, mint Moody.

Az újságok szerint abban az időben a legnagyobb vallásos esemény Chicagóban a Vallások Világkonferenciája volt. Egy nagyon tehetséges keleti vallástudóst is meghívtak erre a konferenciára. Ő élete nagy lehetőségét látta a meghívásban és írt is egy előadást — a pontos címére nem emlékszem — a régi tanításokról új fényben. Nagy gonddal írta meg az előadást, amit aztán elküldött legjobb és legműveltebb barátainak bírálat végett. Azok vissza is küldték a

dolgozatot sok-sok javaslattal. Akkor ő újraírta a dolgozatát és sok bölcsnek látszó javaslatot és bírálatot is beledolgozott, aztán újra szétküldte bírálóinak, s harmadszor is újraírta az előadást és úgy gondolta, most már tökéletesen sikerült. Elutazott Chicagóba. hogy felolvassa a Vallások Világkonferenciája hallgatósága előtt. Szombat délelőtt tizenegykor kezdett el beszélni (ha jól emlékszem). A pódiumra vezető ajtónál állt és várt a nagy pillanatra, mikor beléphet. Aztán pontban tizenegykor belépett, a pódiumra ment, ahol tizenegy nőből és két férfiből álló hallgatóság várta. De Chicagóban nem volt olyan épület, mely be tudta volna fogadni azokat a tömegeket, akik Moody-t hallgatták volna a nap bármelyik órájában. Óh, férfiak és nők, ha azt akarjátok, hogy hallgatóságotok legyen és valami jót is akartok adni ennek a hallgatóságnak, akkor tanulmányozzatok, tanulmányozzatok azt az egy könyvet, és prédikáljátok, prédikáljátok, azt az egy könyvet, a Bibliát, az Isten Beszédét, azt az egyetlen könyvet, melynek ereje van a tömegeket egybegyűjteni, megtartani és megáldani bármely korban és időben.

4. Az alázatos ember

A negyedik oka annak, hogy Isten oly sok éven át használta Moody-t az ő *alázatossága* volt. Azt hiszem, Moody volt a legalázatosabb ember, akit valaha ismertem. Szeretett másokat idézni, „a hit mindent megszerez, a szeretet mindent elvégez, de az alázat *tart meg* mindent”. Az ő alázata valóban megtartott minden megszerzettet, amint mondtam, ő volt a legalázatosabb ember, akit ismertem, abban az értelemben, hogy nem felejtjük el, hogy mennyi nagyszerű dolgot vitt véghez és hogy mennyi dicséretet zúdíttak rá, oh, mennyire szeretett háttérben maradni és másokat előre engedni. Hányszor mondhatta a pódiumon, míg ő állt elől és mi mögötte, hogy „akik utánam jönnek, jobbak nálam”. És miközben ezt mondta a háta mögé mutatott ránk a „kis szolgálótársakra”. Nem tudom, hogy hihette ezt, de hitte, hogy azok, akik utána jönnek, jobbak, mint ő. Sosem törekedett olyan alázatosságra, ami nem volt az övé. Szíve mélyén mindig alacsonyra tartotta magát és nagyra tartotta a többieket. Valóban hitte, hogy Isten másokat jobban tud használni, mint őt. Mr. Moody szeretett a háttérben állni. A Northfields-i találkozón, de másutt is, a többieket — Mr. Gregort, Caupbel-t, A. Murray-t és másokat — mindig előre toltá és ha tehette rájuk bízott minden szolgálatot. Egyetlen módon tudtuk csak bevonni a programba — úgy, hogy a gyűlésen bejelentéssel kényszerítettük arra, hogy a következő pontnál felszólaljon. Állandóan igyekezett láthatatlan maradni.

Óh, hányan voltak ígérettel telve, hányat használt Isten, de mikor azt gondolták, hogy mindez az ő maguk érdeme, Isten félretette őket. Azt hiszem, hogy a legtöbb ígéretes munkatárs azon futott zátonyra, hogy túlbecsülte, túlértékelt önmagát. Negyven évre visszpillantva sok embert látok, akik most megüresedettek és zátonyra futottak, pedig egykor úgy gondolták nagy dolgokat visznek majd végbe. De teljesen eltűntek a szemünk elől. Miért? Mert túlbecsülték magukat. Óh, hány embert állított félre Isten, mert azt gondolták, hogy valakik, hogy ők érték el „AZT”, és ezért Isten félrekényszerítette őket!

Emlékszem egy emberre, akivel együtt vettem részt egy nagy mozgalomban. Buffalóban voltunk egy nagyon sikeres összejövetelen, és ő rendkívül felhangolt volt. Ahogy mentünk az utcán az egyik találkozó helyre, azt mondta: „Torrey, te és én vagyunk a legfontosabb emberek a keresztény munkában ebben az országban” — vagy valami ehhez hasonló. Azt feleltem „John, sajnálom, hogy ezt hallom tőled, mert a Bibliában azt olvasom, hogy Isten sok olyan embert félreállított, akik pedig nagy dolgot vittek véghez, csak mert túlbecsülték magukat”. És Isten ezt az embert is félreállította. Azt hiszem még él, de senki sem tud róla és nem is hallottak felőle évek óta.

Isten minden kortársánál jobban használta Moody-t, de hogy mily mértékben használta őt Isten, attól ő sosem pöffeszkedett. Egy nap egy nagy New York-i prédikátorról mesélt nekem, aki már nem él. Ezt mondta Moody: „Egyszer nagy bolondságot csinált, a legnagyobb bolondságot, pedig nagyon bölcs ember volt. Eljött hozzám egy kis beszélgetésre, ahol azt mondta nekem: „Fiatalember, ma este nagyszerű beszédet tartott.” Aztán így folytatta Moody: „Milyen bolondságot mondott ezzel. Majdnem elszédített.”

De hála Istennek — bár Anglia, Skócia, Írország sok lelkésze és Anglia nem kevés püspöke kész volt Moody-t bárhová követni — őt ez soha nem szédítette meg. Isten előtt mindig arcra borult, mert tudta, hogy ő ember, és arra kérte Istent, hogy minden önelégültséget vegyen el tőle. És Isten elvette.

Óh, férfiak és nők, különösen fiatal férfiak és nők, talán Isten most kezd el titeket használni, talán már mondják is az emberek: „Micsoda nagy tálentoma van a Biblia tanítására, micsoda erővel prédikál, pedig még milyen fiatal!” Figyeljete! Boruljatok arcra Isten előtt!

Hiszen épp itt rejlik az Ördög legravaszabb csapdája. Ha az Ördög nem tud elbátortalanítani, akkor egy másfajta taktikát választ, melynek sokkal rosszabbak a következményei, csak a füledbe suttog: „Te vagy korodnak vezető evangélistája. Te mindent félresöpörsz az útból. Tied a jövő. Te vagy korodnak Moodyja”.

És ha hallgatsz rá, tönkretesz téged. A keresztyénség partjai tele vannak zátonyra futott, meglékelt hajótestekkel, melyek nemrég még sok-sok ígérettel voltak tele. De elbízták magukat és saját becsvágyuk vad szelei sziklákra hajtották őket.

5. A pénz szerelmétől való teljes szabadság

Moody erejének és használhatóságának ötödik titka az volt, hogy *teljesen szabad volt a pénz szerelmétől*. Pedig meggazdagodhatott volna, de a pénz nem vonzotta. Isten céljaira szeretett pénzt gyűjteni, de a maga számára sosem halmozott föl semmit. A világkiállítás alatt mondta nekem, hogyha az általa kiadott énekeskönyvekért tiszteletdíjat kért volna, egymillió dollárja lenne. De hozzá se nyúlt a pénzhez. Minden jupon őt illette volna, hiszen az ő felelősségén adták ki a könyveket és az ő pénzén jelentek meg első nyomtatásban. Mr. Sankey-nek volt néhány éneke, amit Angliában is elvitt és azokat is publikálni akarta. Így hát elment a Kiadóhoz, de azok nem akarták kiadni, mert szerintük nem volt érdemes, hiszen P. Philips énekeskönyvét sem vették meg. Dr. Moody-nak volt egy kis pénze és azt mondta, rááldozza, hogy ezek az énekek olcsó kiadásban jelenhessenek meg, és úgy is lett. Sohasem látott számban vitték az énekeskönyveket, akkor aztán keménykötésben is kiadták és óriási haszon volt rajta. A hasznot Moody-nak ajánlották föl, de ő nem volt hajlandó elfogadni. „De hiszen — kérlelték — a pénz téged illet.” De ő nem fogadta el. Mr. Fleming H. Revell volt akkoriban a Chicago sétányi templom (vagy ahogy mondják: a Moody-Szentély) pénztárosa. Akkor még csak az alagsora volt megépítve a templomnak, és mindenki adományozók után szaladgált. Hallva az énekeskönyv ügyét, Mr. Revell azt javasolta egy londoni barátjának, hogy adják a pénzt az épület befejezésére — és úgy is lett.

Ezután, ha ilyen pénzekekről volt szó, Mr. Moody mindig egy bizottságra bízta, hogy valami keresztyén célra adják.

Élete Vége felé egy bizonyos városba mentünk Moody-val, ahol nyilvánosan kihirdették, hogy Moody semmiféle pénzt nem fogad el szolgálataiért. Pedig valójában Moody bizonyos fokig függött attól, hogy mennyit adtak bizonyos szolgálatain. De amikor elhangzott ez a bejelentés, Moody nem szólt semmit, és úgy jött el, hogy egy cent költségtérítést sem kért, még a hotelszámláját is maga fizette. Ám egy lelkész abból a városból írt egy cikket, amelyben arról mesélt, hogy Moody milyen pénzeket követelt ott — ami persze nem volt igaz. Dollármilliók mentek át Moody kezén, de átmentek, nem akadtak fönn az ujjain.

Ezen a ponton sok-sok evangélista szenved hajótörést, és addig végzett szinten munkájuk kárt szenved. A pénz szerelme sok evangélista esetében sokkal több kárt tett az evangélium ügyében és sokkal több evangélistát tett hiteltelenné, mint bármi más. Nemrégiben mesélték el az egyik lelkésze, aki egy nagy missziós kampány munkása volt, hogy egyszer az egyik városban ötvenhárom gyülekezet által támogatott evangélizáción szolgált.

Aki a történetet mesélte a szervezés pénzügyi bizottságában dolgozott. Az evangélista olyan mohóságot mutatott a pénz után és olyan önkényesen megszegte a megegyezést és annyira

törekedett arra, hogy még többet gyűjtsenek neki, hogy a pénzügyi bizottság már-már lemondással fenyegetőzött. Persze kérték is, hogy ne okozzon megbotránkozást. De ő nem engedett. „Miután a háromhetes kampány végeredménye csak egy tucatnyi megtérő volt — folytatta a mesélő — a lelkészek összegyűltek és közös akarattal levelet írtak ennek az evangélistának, amelyben őszintén közölték vele, hogy egyszer s mindenkorra befejezték a vele való munkát és leszámoltak evangélizációs módszerével, és kötelességüknek érzik, hogy más városokat is figyelmeztessenek munkája és módszere szomorú eredményeire.” Szolgáljon e lecke nekünk is tanulságul.

6. Örök szenvedély az elveszettek üdvözítésére

A hatodik ok, amiért Isten Moody-t használta, az ő örök szenvedélye volt az elveszettek üdvözítésére.

Mr. Moody, nem sokkal megtérése után, úgy döntött, hogy nem mulaszt el egyetlen napot sem, hogy ne beszélne valakivel az üdvösségről. Nagyon tevékeny életet élt, és gyakorta az utolsó pillanatban jutott eszébe ez az elhatározása, de még az ágyból is kikelt, újra felöltözött és keresett valakit, akivel beszélgethet, hogy ne múljon el egy nap se úgy, hogy valakinek határozottan el nem mondta az egy szükséges dolgot és azt, hogy a Megváltó kész megadni azt.

Egy éjszaka Moody hazafelé tartott. Nagyon késő volt már, és hirtelen föleszmélt, hogy ma még nem beszélt senkivel arról, hogy fogadja el Krisztust. Azt mondta magának: „Íme egy elveszett nap. Ma nem beszéltem senkivel és kit is találnék ilyen későn.” De ahogy ment tovább meglátott valakit a lámpaoszlopnak támaszkodva. Teljesen ismeretlen volt ez az ember, bár hamar kiderült, hogy ő tudta, hogy Moody kicsoda. Odalépett hát az idegenhez és azt mondta: „Keresztyén vagy? — az ember így felelt: „Az nem a te dolgod, hogy én keresztyén vagyok-e vagy sem. Ha nem prédikátor volnál, bizony fejbekólintanálak a tolokodásodért”

Mr. Moody mondott néhány komoly szót és tovább ment. Másnap ez az ember megkereste Moody egyik munkatársát és azt mondta neki:

„Az a Moody Nort-Fieldből több kárt csinál, mint hasznot. Buzgó, de nincsen esze. Tegnap éjjel odajött hozzám, teljesen idegenül, és zaklatni kezdett. Azt kérdezte, hogy keresztyén vagyok-e. Én azt mondtam, hogy senkinek semmi köze ehhez, és ha nem prédikátor lenne, jól fejbekólintanám. Több kárt csinál, mint hasznot. Buzgó, de esztelen.”

Moody barátja elküldött érte és azt mondta: „Moody, több kárt csinálsz, mint hasznot, buzgó vagy, de esztelen: az egyik barátomat tegnap éjjel zaklattad. Megszólítottál egy idegent és azt kérdezted, hogy keresztyén-e. Ő meg azt felelte, hogyha nem prédikátor lennél, akkor jól fejbekólintana a tolokodásodért. Több kárt okozol, mint hasznot. Buzgó vagy, de esztelen.”

Moody némileg elszontyolodva hagyta ott barátját. Nem értette, hogy okozhat több kárt, mint hasznot és hogy buzgósága esztelenség. (Jegyezzük meg, még mindig jobb buzgónak lenni némileg esztelenül, mint eszesnek lenni buzgóság nélkül. Sokan olyannyira tele vannak tudással, mint a tojás a fehérjével. Ismerik a Bibliát és kritikusan ülnek a prédikáció alatt és jótanácsokat adnak az igehirdetőnek, de bizony nincs bennük annyi buzgóság sem, hogy akár egy lelket is a Krisztushoz vezessenek.)

Eltelt egy hét. Egy este Moody már ágyban volt, amikor iszonyú dörömbölést hall az ajtón. Kiugrott az ágyból és az ajtóhoz futott. Azt hitte ég a ház. Mindjárt betörik az ajtót! Kinyitotta és ott állt ez az ember. Azt mondta: „Mr. Moody, azóta egy nyugodt éjszakám nem volt, hogy a lámpaoszlopnál beszélgettünk, és azért jöttem el ebben a késői órában, hogy meghallgassam, mit kell tennem, hogy üdvözüljek.” Moody bevezette és elmondta neki, mit kell tennie. Akkor elfogadta Krisztust és később, mikor kitört a Polgárháború, a frontra ment és életét adta hazájáért.

Egy másik éjszaka, amikor Moody már szintén lefeküdt, megint föleszmélt, hogy aznap még senkivel nem beszélt, hogy fogadja el Krisztust. „Nos, mondta magának, nem jó már felkelni, senki sem lesz az utcákon ilyen késő éjjel.” De mégis fölkel és az ajtóhoz ment. Odakint zuhogott az eső.

„Óh, mondta, senki se megy ki ebbe a szakadó esőbe.” De ebben a pillanatban meghallotta, hogy valakinek a léptei csattognak az ázott úton. Ekkor Moody kirepült és ehhez az emberhez szaladt és azt mondta: „Megengedi, hogy tartsam az esernyőjét?” „Hát persze” — mondta az. Akkor Moody így szólt: „Van védelmed a vihar idejére?” — és Jézust prédikálta neki. Óh, bárcsak telve volnánk buzgósággal a lelkek üdvéért, ahogy voltunk, mielőtt Isten megrázta volna ezt az országot a nagy ébredéssel.

Egyszer Mr. Moody és én a Randolph úton kocsikáztunk a Városháza felé, ahol a meggyilkolt C. Harrison volt főravatalozva. De alig jutottunk előre, mert óriási tömeg állt ott, hogy Harrison polgármester holttestét lássa. Ahogy a kocsi törekedett kikeveredni a tömegeből, Moody azt kérdezte: „Mit jelentsen ez, Torrey?” — „Hogy, hogy?” — kérdeztem. „Harrison polgármester ravatalához megy a tömeg.” Mire ő: „Nem lehet, hogy úgy hagyjuk elmenni ezt a tömeget, hogy nem prédikálunk nekik. Szólnunk kell hozzájuk. Menj és béreld ki az Operát.” (Az Opera épp szemben állt a Városházával.) Így lett. Elkezdődött az alkalom. Reggel kilenctől este hatig folyamatosan voltak szolgálatok, hogy megnyerjük a tömegeket.

Mr. Moody Istenért égő ember volt. Nem pusztán a „dolgát tette” és pedig csak a magáét, hanem másokat is munkára készítetett. Egyszer meghívott, hogy a Northfieldi iskolákban beszéljek a folyó mindkét partján. Egy kis hintón jártam a folyó két partjára egy új hídon át. Egy nap azt mondja Moody: „Torrey, tudod-e, hogy a kocsis, aki a hintódat hajtja, még nem tért meg?” Nem mondta, hogy beszéljek a kocsisal, de tudtam, hogy mire gondol. Mikor pár nap múlva elmondtam neki, hogy a kocsis elfogadta az üdvösséget, Moody végzetlenül boldog volt.

Egyszer, amikor Chicago egyik utcáján mentünk, Moody egy ember elé lépett, egy idegen elé és azt mondta: „Uram, ön keresztyén?” Az így felelt: „Törődjön a maga dolgával.” Mire Moody: „Pontosan ez a dolgom!” Mire a másik: „Akkor maga biztos Moody.” Chicago-szerte csak így nevezték a kezdeti időkben: „a bolond Moody”, mert éjjel-nappal arról beszélt, — ha beszélhetett —, hogy milyen fontos az üdvösség. Egyszer Milwaukee-be tartott, és a fürkében ahová bement már ült valaki. Moody melléült és azonnal beszélni kezdett vele. „Hová megy?” — kérdezte. Amikor az megmondta, hogy hová, Moody ezt mondta: „Hamarosan ott is leszünk, hát akkor lássunk a dolgunkhoz! Elfogadtad már az üdvösséget?” A másik nemmel felelt, Moody pedig elővette a Bibliáját és ott a vonaton elmondtam neki az üdvösség útját. Aztán azt mondta: „Most pedig el kell fogadnod Krisztust.” A férfi elfogadta, ott a vonaton tért meg.

Gondolom, sokan hallották Wilson elnök történetét Moodyról. Néhai elnökünk Wilson mesélte, hogy egyszer egy fodráshoz tért be és a Moody melletti székre ült le, noha nem tudta, hogy aki mellé ült, az Moody. Nem sokáig időzött a székében, amikor — hogy Wilson szavaival éljek — rájött, hogy egy nagy egyéniség mellé ült le, és követni kezdte a beszélgetést. Hallotta, amint Moody az élet útjáról beszél a borbélynak.

Wilson elnök így mondta: „Sohasem fogom elfelejteni azt a napot.” Mikor Moody elment, megkérdezte a borbélytól, ki volt az. Mikor meghallotta, hogy Moody, Wilson elnök azt mondta: „Olyan benyomást tett rám, amit sosem felejték el.”

Egyszer Chicagóban Moody meglátott egy kislányt az utcán. Odament hozzá és meghívta a vasárnapi iskolába és azt mondta neki, hogy az egy nagyon jó hely. A kislány megígérte, hogy elmegy, de nem ment. Moody hetekig kereste, aztán egy napon újra meglátta az utcán elég távolról. Elindult felé, de a kislány is meglátta és elszaladt. Moody utána futott. Az végigszaladt az utcán, Moody utána, az átfutott egy sikátoron, Moody utána, aztán egy másik utcán, Moody utána. A kislány berohant egy kocsmába, Moody utána rohant. A kislány kiszaladt a hátsó ajtón és felrohant a lépcsőházba, Moody még mindig követte. A kislány egy szobába futott és elbújt egy ágyba. Moody utolérte és a lábánál fogva kihúzta és elvezette Krisztushoz.

Megtudta, hogy a kislány anyja özvegy, aki valaha jobb körülmények között élt, de lezüllött és most itt él a kocsmá fölötti lakásban. Moody az édesanyját és az egész családot Krisztushoz vezette. A gyerekek a Moody Templom kiváló tagjai lettek, míg máshová nem költöztek, de bárhová kerültek

mindenütt előljáró egyháztagnak voltak. A kislány, akit az ágyból húzott ki a Moody Templom egyik előljárójának felesége lett. Két vagy három éve csak, hogy mikor a Tennessee pályaudvarról jöttem ki, egy jóvágású fiatalember követett. Azt mondta: „Maga Dr. Torrey?” — „Igen” — feleltem. Mire Ő: „Ez és ez vagyok”. Ennek az asszonynak a fia volt. Akkor utazó ügynök volt és tisztségviselő a gyülekezetében. Mikor Moody kihúzta azt a kislányt az ágyból az egész családot az Isten Országába húzta át, de csak az örök életben tudjuk meg, hogy hány nemzedéket is húzott át az Isten Országába.

D.L. Moody égő szenvedélye a lelkekért nem azoknak szólt, akik segítségére lehettek munkájában itt vagy másutt, a lelkek iránti szeretet nem Ismert korlátokat.

Nem érdekelte, hogy ki az illető, lehetett az gróf vagy herceg vagy tudatlan színesbőrű fiú az utcáról. Ha üdvösségre szoruló lelket látott, megtette, ami rá volt bízva, azért a lélekért.

Egyik barátom mondta egyszer, hogy mikor először hallott Moodyról az egy történet volt arról, hogy egyszer Moodyt egy cipőtisztító székben ülve látták, amint egy színes kisfiú pucolta a cipőjét, Moody kezében a Bibliával idézeteket olvasott fel, hogy azt a tanulatlan fiút megpróbálja Krisztushoz vezetni. Bárcsak a keresztyén munkások így égnének a lelkekért — vajon sokat kellene várnunk a megújulásra? Kérjük, hogy Isten tüze alászálljon ma este és betöltse szívünket égő lánggal és azzal küldjön el minket szerte az országba, és túl a tengeren Indiába, Afrikába, Japánba és Kínába, hogy elmondjuk az elveszetteknek az üdvösség útját.

7. Nyilvánvaló felhatalmazottság onnan felülről

A hetedik ok, amiért Isten Moody-t használta az a titok volt, hogy Moody nyilvánvaló felhatalmazottsággal bírt, a Szent Szellem egyértelmű és tiszta keresztségével. Mr. Moody tudta, hogy mi a „Szellemmel való keresztelés”, semmi kétsége nem volt afelől. Ifjúkorában nagy álmodozó volt, rettenetes vágyakozás volt benne valamit tenni, de nem volt hozzá ereje.

Minden testi erejét megfeszítve dolgozott. De volt két alázatos methodista asszony, akik részt szoktak venni a KIÉ-ben tartott előadásain.

Az egyik Cook néni volt, a másik pedig Snow asszonyság. A két asszony az alkalom végén mindig odament Moodyhoz és azt mondták: „Imádkozunk önért.” Végül, Moody valahogy megneheztelt és egy este így válaszolt: „Miért értem imádkoznak? Imádkozzanak a hitetlenekért.” Azok így feleltek: „Azért imádkozunk, hogy megkapja az erőt.” Moody nem értette, hogy mire gondolnak, de elgondolkodott és elment a két asszonyhoz.

„Mondják meg, hogy mire gondoltak?” — kérte őket. Akkor azok elmondták neki, hogy mi a Szellemmel való megkeresztelkedés. Akkor arra kérte őket, hogy imádkozhasson velük és ne csak ők imádkozzanak érte.

Cook néni egyszer elmesélte nekem, hogy Moody milyen mély átéléssel imádkozott akkor. Nem hiszem, hogy megtudom ismétetni a szavait, bár sosem feledem el őket. De Moody nemcsak velük imádkozott, hanem egyedül is. Nem sokkal később, úton Angliába, már New Yorkban volt és annak a városnak a nyüzsgésében és zajában hallgattatott meg imádsága, Isten ereje szállt rá, ahogy egy utcában sétált és akkor egy barátja lakására szaladt és azt kérte, hogy hadd maradjon egyedül egy szobában.

Abban a szobában maradt vagy négy órán át. A Szent Szellem szállt le rá, betöltötte lelkét örömmel és végül már kérnie kellett Istent, hogy vegye le róla kezeit, mert belehal az öröm tüzébe.

A Szent Szellem erejével ment el onnan és mikor Londonba ért Isten ereje hatalmasan működött általa és százak csatlakoztak a gyülekezetekhez, és ezután hívták meg a későbbi évek csodálatos kampányaira.

Moody gyakorta mondta nekem: „Torrey, azt akarom, hogy prédikálj a Szent Szellem keresztségéről!” Nem is tudom, hányszor kért erre. Egyszer, amikor a New Yorki ötödik utcai

Presbiteriánus templomba hívtak meg prédikálni, — ezt a nagy templomot több millió dollárért építették — Moody azt mondta nekem: „Torrey, csak egy dolgot kérek tőled. Szeretném megmondani, hogy miről prédikálj. Mondd el azt a prédikációd, aminek a címe: Tíz ok, hogy miért hiszem, hogy a Biblia Isten Igéje és a, másik prédikációd a Szent Szellem keresztségről.” s bármikor hívtak valahová prédikálni, mindig azt mondta: „Most, Torrey, menj csak és prédikálj a Szent Szellem keresztségről.” Nem is tudom hányszor mondta ezt nekem. Egyszer megkérdeztem: „Mr. Moody, úgy gondolod, hogy csak ez a két prédikációm van?” Mire így felelt: „Tudom, hogy több is van, de te mondd el ezt a kettőt.”

Egyszer tanárok voltak Northfield-ben, kiváló, okos emberek, de nem hittek a Szent Szellem keresztségben. Úgy gondolták, hogy Isten minden gyermeke megkereszteltetett a Szent Szellemmel, és nem hitték, hogy lenne valami sajátos Szent Szellem keresztség. Moody eljött hozzám és azt mondta: „Torrey, gyere velem az esti alkalom után és én elhívom ezeket az embereket, és arra kérlek beszélj velük erről a dologról.” Persze nagyon igyekeztem és Moody-val együtt sokat beszélünk, de nem tudtunk zöldágra vergődni.

Mikor elmentek, Moody intett, hogy maradjak még egy kicsit. Ott ült mellé hajtott fejjel, mint sokszor, ha gondolkodott, aztán rámnézett, és ezt mondta: „Ó, miért olyan szőrszálhasogatók? Miért nem látják be, hogy ez az egy szükséges dolog? Jó tanárok, csodálatos tanárok, és örülök, hogy itt vannak, de miért nem látják be, hogy a Szent Szellem keresztség az érintés, amire szükségük van

Sosem felejttem el 1894. július 8-át, a halálos napot. A Northfieldi Diákkonferencia zárónapja volt — a keleti kollégiumok diákjai gyűltek ott össze. Moody arra kért, hogy szombat este és vasárnap reggel a Szent Szellem keresztségről prédikáljak. Szombat este ez volt a cím: „Szent Szellem keresztség. Mi az? Mit jelent? Szükséges és lehetséges volta.”

Vasárnap reggel pedig ez: „Szent Szellem keresztség: hogyan nyerjük el.” Éppen dél volt, amikor befejeztem a prédikációt, az órára néztem és azt mondtam: „Mr. Moody mindenkit meghívott föl a hegyoldalba, hogy délután három órakor együtt imádkozzunk a Szent Szellem erejéért. Három óranyi idő van még tehát. Tán van, aki nem tud három órát várni. Nem is kell várnotok. Menjetek a szobátokba, menjetek ki a fák közé, menjetek a sátratokba, vagy bárhova, ahol egyedül lehettek Istennel és vigyétek elé ezt a dolgot.” Három órakor mindannyian Mr. Moody édesanyjának háza elé gyűltünk és aztán sorban kivonultunk a hegyoldalba. Négyszázötvenhatan voltunk, tudom a számot, mert Paul Moody megszámolt minket, ahogy átmentünk a kapun.

Kis idő múlva Moody megszólalt: „Nem hiszem, hogy tovább kell mennünk, üljünk le itt.” Leültünk a földre és Moody ezt mondta: „Van a diákoknak valami mondandója?” Vagy hetvenen felálltak egymás után és azt mondták: „Mr. Moody, nem tudtam három óráig várni, egyedül maradtam Istennek a reggeli Istentiszelet óta, és azt hiszem elmondhatom, megkaptam a Szent Szellem keresztséget.”

Mikor véget ért a bizonyágtételek sora, Moody így szólt: „Fiatalemberek, nem látom okát, hogy ne térdeljünk le itt és kérjük Istent, hogy a Szent Szellem szálljon le ránk, ahogy annak idején az apostolokra. Imádkozzunk”!

És imádkozni kezdtünk, ott a hegyoldalon. Imádság közben felhők gyűltek a hegy fölé és zuhogni kezdett az eső. De volt egy másik felhő is, mely Northfield mellett gyűlt az alatt a tíz nap alatt, Isten kegyelmének és hatalmának felhője. És amikor imádkozni kezdtünk, az is megnyílt és a Szent Szellem hullt le ránk. Igen, testvérek — erre van szüksége mindnyájunknak: a Szent Szellem keresztségére.

Forrás: Élő Magdolna (www.istenigyogulas.extra.hu)